

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. A.**
st. přísl. G.
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 11. 5. 2022, zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

- 2. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 4. 2022. Jako důvod uvedla, že jí s manželem bylo vyhrožováno jejich rodinami. Otec žalobkyně byl kmotrem

jejího manžela a podle náboženských pravidel nemohli uzavřít manželství. Rodina žalobkyně byla proti jejímu manželství. Její rodinní příslušníci ji hlídali a všude ji doprovázeli, došlo i k fyzickému útoku na žalobkyni ze strany jejího bratra. Čelila vulgárním nadávkám, ze strany svých dvou bratrů a strýce. Kdyby se s manželem vrátili do vlasti, má obavu, že by jim rodinní příslušníci ublížili. Problémy začaly v prosinci 2021, do té doby žalobkyně s manželem vztah tajili. Žalobkyně se přestěhovala a změnila zaměstnání, přesto ji její bratr našel. S žádostí o pomoc se žalobkyně na nikoho neobrátila. Nemělo by to cenu, někteří její příbuzní pracují u policie v Z. a v P.. Její bratranec pracuje na policii v T. Na orgány nadřízené policii se neobrátila, protože si myslí, že by to nepomohlo. Jiné problémy ve vlasti nemá. Gruzii žalobkyně s manželem opustila dne 29. 1. 2022. Do České republiky přicestovali přes Polsko, tam zůstali dva měsíce a odtud dne 4. 4. 2022 pokračovali do České republiky. V minulosti žalobkyně neměla udělená žádná víza a o mezinárodní ochranu doposud nikde nežádala. Je zdravá, nemá děti.

3. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu, konkrétně materiál „Gruzie, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ z října 2021, který je součástí spisové dokumentace. Podle této zprávy v Gruzii obecně nedochází k porušování základních práv a svobod. Centrální vláda nemá pod kontrolou pouze separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, ty jsou pod kontrolou Ruska. V Gruzii nedochází k pronásledování ve smyslu čl. 9 směrnice č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí. Gruzie má na zákonné úrovni zakomponovánu úroveň ochrany jednotlivce na podobné úrovni jako v zemích EU, ústava země garantuje základní práva a svobody, byť některé nedostatky (např. porušování soudní nestrannosti či porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám) přetrvávají. Gruzie je členem OSN a přistoupila k základním lidskoprávním úmluvám. Gruzínská vláda také spolupracovala s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky i s dalšími humanitárními organizacemi na poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomocí státních úřadů se rovněž zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Dle zprávy organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2021 má Gruzie status „částečně svobodné“ země. S výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu.
4. Žalovaný shledal na základě výpovědi žalobkyně a informací plynoucích z citovaného materiálu, že v případě žalobkyně lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, v souladu s vyhláškou č. 328/2015 Sb. V zemi původu žalobkyně neměla problémy se státními nebo bezpečnostními orgány, její problémy byly soukromého charakteru. Potíže s osobami které odsuzovaly její manželství však s veřejnými orgány neřešila. Nelze tedy mít za to, že by jí v domovské zemi pomoc poskytnuta nebyla. Žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě nebylo možné Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat.

III. Žaloba

5. Žalobkyně namítla že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech. Žalovaný se dopustil nesprávného posouzení skutkového stavu, což vyústilo v hodnocení žádosti žalobkyně jako zjevně bezdůvodné. Není na místě posuzovat případ žalobkyně toliko na základě všeobecně známých informací o dodržování lidských práv v Gruzii, ale je nutno

k celé záležitosti přistupovat komplexně, což žalovaný neučinil. Žalovaný dospěl k závěru že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi, kde má žalobkyně možnosti využít ochrany kompetentních orgánů své vlasti. Žalobkyně se však s názorem žalovaného nemůže ztotožnit.

6. Žalovaný nikterak nezohledňuje faktickou situaci v Gruzii prizmatem náboženské kultury. Gruzie je zemí, kde cca 84 % populace vyznává pravoslavnou víru. Kmotr manžela žalobkyně byl otcem žalobkyně, což je v Gruzii z hlediska náboženských tradic zakázáno. Ze strany široké rodiny tak došlo k zavržení žalobkyně i jejího manžela. V pojmu „zavržení“ je ale nutno vnímat interkulturní rozdíl, který není v žádném pohledu srovnatelný s kulturní a společenskou situací v České republice. Zavržení ve smyslu gruzínských náboženských tradic znamená, že široká rodina čítající nejméně rodiče, sourozence, tety, strýce, bratrance, prarodiče apod., se veřejně a výslovně staví proti žalobkyni a jejímu manželovi. Obava o vedení plnohodnotného života může být značně subjektivního rázu. Žalobkyně i její manžel se několikrát snažili měnit zaměstnání, ale vždy byli ze strany blízkých i vzdálených rodinných příslušníků dohledáni, uráženi a veřejně zesměšňováni a opakovaně napadáni verbální formou i telefonicky.
7. Co se týče možnosti obrany u orgánů právní ochrany, policie a soudů, teoreticky to možné je. Ale z hlediska interkultury je to problém. Na úřadech či policii pracuje mnoho příbuzných žalobkyně a jejího manžela a není fakticky možné domoci se ochrany. Náboženské důvody a náboženské vyznání je zde na prvním místě bez ohledu na právo a spravedlnost či ochranu lidských práv. V tomto směru se žalobkyně domnívá, že její právo na rodinu, život či soukromí je ohroženo. Žalobkyně by nemohla v zemi svého původu žít plnohodnotný život.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný nepovažuje žalobní námitky za důvodné. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu.
9. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí původu leží právě na samotných žadatelích. Uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobkyně v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostála. V souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, byla dne 14. 4. 2022 žalobkyni dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně této možnosti využila a uvedla, že se nechce seznámit s obsahem podkladů ani navrhnout jejich doplnění. Nesdělila žádné skutečnosti, nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Žalobkyně v žalobě pouze uvedla, že má problémy s příbuznými, kvůli sňatku se svým manželem. Nikdy neměla problémy se státními orgány své země. Za takové situace se může obrátit na kompetentní orgány země svého původu. Žalobkyně se však na nikoho neobrátila. Žalobkyně zřejmě hrozbu ze strany svých příbuzných nepocitovala natolik palčivě, aby využila všech možných prostředků ochrany, které skýtá gruzínský právní řád.

Pokud by státní orgány nebyly schopné nebo ochotné žalobkyni odpovídající pomoc poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní. Každý občan Gruzie může podat trestní oznámení, pokud nebude spokojen s řešením ze strany policejního orgánu, může podat stížnost proti postupu policejních složek u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)] podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
12. Žaloba není důvodná.
13. V posuzované věci byl aplikován § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14b tohoto zákona. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona.
14. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb. platí, že Gruzie, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, je v České republice považována za tzv. bezpečnou zemi původu. Takovou zemí se podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu rozumí „stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouští z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
15. Postup označení určitého státu za bezpečnou zemi původu je v souladu s tzv. procedurální směrnici. Předtím, než je konkrétní země zapsána na vyhlášený, platný a účinný seznam bezpečných zemí původu, musí kompetentní orgán shromáždit dostatečné informace o předmětné zemi (§ 23c zákona o azylu) a průběžně je aktualizovat (srov. čl. 37 procedurální směrnice). Přitom musí mimo jiné zohlednit zejména informace z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací.
16. Z bodu 46 preambule procedurální směrnice vyplývá, že se členské státy mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu, nebo zda

označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. Česká vnitrostátní úprava zvolila variantu seznamu bezpečných zemí původu, který se nejméně jedenkrát v kalendářním roce přezkoumává. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu ho stanoví vyhláškou ministerstvo vnitra. Jak je uvedeno v procedurální směrnici, rozhodujícím faktorem pro posouzení odůvodněnosti žádosti o mezinárodní ochranu je míra bezpečnosti žadatele v zemi jeho původu. Pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak (bod 40 preambule). Na druhou stranu, označení třetí země jako bezpečné země původu nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země. Hodnocení, z něhož toto označení vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými. Proto je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno v jeho případě za směrodatné (viz bod 42 preambule).

17. Podle čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice platí, že třetí zemi, která je v souladu s touto směrnicí označena za bezpečnou zemi původu, lze po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud: a) žadatel má státní příslušnost této země, nebo b) žadatel je osobou bez státní příslušnosti a dříve v této zemi běžně pobýval, a zároveň žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou a mohl tak být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU. Toto pravidlo koresponduje s § 16 odst. 2 zákona o azylu. Koncept tzv. bezpečné země původu je tedy aplikován jako určitý odklon od standardního způsobu meritorního řešení věci, a to za pomoci konstrukce vyvratitelné domněnky, která je nastolená ze zákona. Bylo tedy na žalobkyni, která pochází z bezpečné části Gruzie, aby prokázala, že tato domněnka neplatí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).
18. Žalobkyně namítala, že žalovaný nevzal v potaz kulturní aspekty země jejího původu a nezohlednil tak individuální situaci žalobkyně. Žalobkyně se neztotožnila se závěrem žalovaného, který dospěl k závěru že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi, kde má žalobkyně možnosti využít ochrany kompetentních orgánů své vlasti.
19. V případě aplikace institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Je proto postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil pouze zprávu „Gruzie, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ z října 2021, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu.
20. Je to totiž naopak právě žalobkyně, která je povinna tvrdit a dokazovat rozhodné skutečnosti svědčící o tom, že jinak uplatňovaná domněnka pojetí Gruzie jako bezpečné země původu je v jejím případě vyvrácena (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, a ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020–

29). Teprve pokud by žalobkyně prokázala, že v jejím případě Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů a tvrzení žalobkyně ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně však neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by Gruzii nebylo možné považovat za bezpečnou. Pro tento závěr nepředložila žádné důkazy a její tvrzení o nedostupnosti vnitřní ochrany jsou v obecné rovině.

21. Důvody, pro které žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany, nemohou vyvrátit domněnku bezpečnosti Gruzie. Tyto důvody spočívají v obavách z psychického deptání a fyzického násilí, kterým by žalobkyně a její manžel v Gruzii museli čelit ze strany jejich rodinných příslušníků. Jedná se tedy o problémy se soukromými osobami.
22. Tyto obavy by sice mohly být relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany, avšak pouze za podmínky, že by státní orgány tvrzené ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu atd. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47). V případě bezpečné země původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149). Možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany totiž představuje jedno z kritérií pro posouzení státu jako bezpečné země původu. To znamená, že již označením Gruzie jako bezpečné země původu se vytváří domněnka, že možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany existuje a je pak na žadateli, aby případně tuto domněnku vyvrátil.
23. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že ve vlasti nikdy neměla konkrétní problémy se státními orgány. Argumentace žalovaného, že žalobkyně se v případě problémů může na kompetentní orgány obrátit a využít ke své ochraně před případnými obtížemi ze strany soukromých osob dostupné vnitrostátní prostředky, je proto správná. Žalobkyně se ani nepokusila vnitřní ochranu vyhledat, nelze tedy tvrdit, že by jí tato ochrana nebyla k dispozici. Žalobkyně se oficiálním postupem na žádnou instituci neobrátila. Uvedla, že by to nemělo smysl, neboť na úřadech a policii pracuje mnoho příbuzných žalobkyně a jejího manžela.
24. Důvody sdělované žalobkyní nebrání možnosti žalobkyně využít v její situaci vnitřních legálních prostředků ochrany. Skutečnost, že rodinný příslušník žalobkyně pracuje na policii či úřadě nevylučuje účinné řešení situace žalobkyně danou veřejnou institucí. Z podstaty věci pak ani není možné, aby rodinní příslušníci žalobkyně a jejího manžela pracovali na veškerých institucích, kde by žalobkyně mohla o pomoc žádat. Z materiálu „Gruzie, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ z října 2021, který je součástí spisové dokumentace vyplývá, že gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství a justičním institucím. Informace o Gruzii shromážděné žalovaným potvrzují, že gruzínští občané mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků. Případnou nečinností či zneužitím pravomoci státních orgánů se zabývá úřad ombudsmana. Když žalobkyně tvrdí, že řešit situaci oficiálním postupem by nemělo smysl, tomuto závěru nic nenasvědčuje. Žalobkyně se ani nepokusila zajistit své bezpečí prostřednictvím vnitřní ochrany. Podle konstantní judikatury přitom pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004–37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003–40). Jak konstatoval Nejvyšší správní

soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003–43, „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně*“.

25. Lze proto shrnout, že žalobkyni se v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodařilo vyvrátit domněnku, podle které je Gruzie bezpečnou zemí původu. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a žádost žalobkyně řádně posoudil. Krajský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.
26. Nad rámec nutných důvodů rozhodnutí je na místě podotknout, že soud si je vědom řízení o předběžné otázce ve věci C-406/22, *C. V. proti Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky*, jehož podstatou je otázka, zda unijní právo umožňuje vymezit bezpečnou zemi původu s teritoriálními výjimkami (tak jako je tomu i v případě Gruzie). Do doby, než bude o této otázce rozhodnuto, však krajský soud pro účely zachování jednotnosti a předvídatelnosti postupu v obdobných případech bude držet dosavadní praxi. Podle ní zdejší soud k rozporu vymezení země jako bezpečné země původu s teritoriálními výjimkami s unijním právem nepřihlíží bez námitek, z vlastní iniciativy. V posuzované věci žalobkyně nezpochybnila legálnost uvedení Gruzie ve vyhlášce z důvodu rozporu jejího vymezení jako bezpečné země původu s teritoriálními výjimkami s unijním právem.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 3. února 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně